

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1461/2025
10.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Миролјуба Томића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Николе Петровића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 6К.949/24 од 22.04.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 448/25 од 23.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 10.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Николе Петровића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву 6К.949/24 од 22.04.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 448/25 од 23.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву 6К.949/24 од 22.04.2025. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци коју ће издржавати у просторијама у којима станује, са применом електронског надзора, а које просторије окривљени не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, уколико за то постоје техничке могућности извршења, с тим да у случају да окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у затвору, те је окривљени истовремено осуђен и на новчану казну у одређеном износу од 80.000,00 (осамдесетхиљада) динара као споредну, а коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини иста ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда плати паушал у износу од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, а под претњом извршења, а обавезан је и да плати остале трошкове кривичног

поступка. Окривљени је обавезан и да плати трошкове ангажовања пуномоћника оштећеног, а о којима ће суд одлучити посебним решењем у смислу члана 262. став 2. ЗКП када прибави неопходне податке.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 448/25 од 23.09.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Николе Петровића и потврђена је пресуда Основног суда у Панчеву 6К.949/24 од 22.04.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Никола Петровић, због повреде кривичног закона из члана 439. ЗКП, те због повреде права на правично суђење гарантовано чланом 32. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, те да „укине у целости првостепену и другостепену одлуку и предмет врати на поновно суђење или да преиначи другостепену одлуку, усвоји жалбу и преиначи првостепену пресуду у ослобађајућу“.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацили захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи повреду кривичног закона из члана 439. ЗКП, не означавајући при томе која тачка члана 439. ЗКП је у питању, али се из даљих навода у којима се истиче да је суд радње окривљеног погрешно квалификовао као кривично дело превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ закључује да бранилац нижестепене пресуде побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац овај свој

став, по налажењу Врховног суда, фактички образлаже тако што оспорава чињенично утврђење и закључак суда да је окривљени предузетим кривичноправним радњама прибавио себи противправну имовинску корист у износу од 454.736,00 динара, истичући да из правноснажне и извршне пресуде због пропуштања Основног суда у Панчеву П.436/2023 од 23.06.2023. године (исправљена решењем истог суда П.463/23 од 06.09.2024. године у погледу броја предмета) која је прочитана као доказ на главном претресу, а чија садржина није оспорена и суд јој је покљонио веру, произилази да у конкретном случају висина прибављене противправне имовинске користи од стране окривљеног не прелази износ од 450.000,00 динара јер је из наведене пресуде утврђено да висина дуга окривљеног према оштећеном износи 3.800 евра, а што по средњем курсу НБС представља противвредност од 445.360,00 динара. Изнетим наводима захтева бранилац окривљеног суштински оспорава правилност утврђеног чињеничног стања од стране нижестепених судова у побијаним правноснажним пресудама, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински својим наводима указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, а која повреда одредбе ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и да како се на основу свих доказа изведених на главном претресу не може закључити да је у конкретном случају код окривљеног постојала преварна намера и да су његове радње биле усмерене на стицање противправне имовинске користи, будући да окривљени није спорио постојање дуга према оштећеном и да сада враћа дуг оштећеном са законском затезном каматом и трошковима поступка, то је суд, по мишљењу браниоца, прекршио начело *in dubio pro reo* јер изведене доказе није ценио у складу са овим начелом, а ови наводи браниоца којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцена изведених доказа представљају повреду одредбе члана 440. ЗКП. Осим тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и да другостепени суд није у побијаној другостепеној одлуци ценио жалбене наводе одбране везано за погрешну правну квалификацију кривичног дела од стране првостепеног суда, а који наводи браниоца би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП.

Како повреде одредаба члана 440. и члана 460. став 1. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче и да је окривљеном у конкретном случају повређено право на правично суђење

гарантовано чланом 32. Устава Републике Србије, јер су нижестепени судови доношењем побијаних пресуда прекршили начело *in dubio pro reo*.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић